

"בטח יש לה איזה מאה כאלה."
"אתה מתכוון לרובי לייזר מסוג X?"
"אני מתכוון לעיניים ביוניות," השיב יוני. "בטח יש לה איזה מאה זוגות עיניים ביוניות שהיא מחליפה אחרי כל פעם שהיא יוצאת מבניין מתפוצץ."
רותם רק הביט ביוני שהמשיך ואמר כמו כדי להסביר: "כי העיניים שלה נמסות באש של הפיצוץ, אז היא צריכה חדשות."
רגע חלף, ואז אמר רותם, "אני לא מבין למה היא צריכה את התרמיל הזה שהיא לובשת כל הזמן, היא בכלל לא משתמשת בו."
"מאיפה אתה יודע?" שאל יוני.
"מאיפה אני יודע מה?"
"שהיא לא משתמשת בו?"
"כי אף פעם לא מראים אותה משתמשת בו," השיב רותם.
"אז מה, רק בגלל שלא מראים אותה משתמשת בו, זה לא אומר שהיא לא."
"מראים אותה משתמשת בשאר הדברים."
"אז מה, אתה אף פעם לא רואה את בוסקילה סוגר עסקאות ברחוב ההפתעות, אבל כולם יודעים שזה מה שהוא עושה שם כל לילה," ציין יוני.
"מה זה שייך?" משך רותם בכתפיו, מצייר בחול שרטוטים עם מקל קרטיב.
"זה שייך המון," אמר יוני. הוא הוסיף, "אתה אף פעם לא רואה קיפודים נוסעים על הכביש המהיר בשתיים בלילה, אבל כולם יודעים שזה מה שהם עושים."
"מה?" קרא רותם והביט ביוני, "מה אתה מקשקש?"
"כולם יודעים שזה מה שהם עושים."
"מי זה כולם?"
"כל מי שידוע מה באמת קורה בעולם," אמר יוני, מדגיש את המלה 'באמת', ואז המשיך: "מי זה אתה חושב כל האלה שתמיד שומעים עליהם, אלה שהמטרה אף פעם לא מצליחה לתפוס?"
רותם נעץ מבט כחול ביוני, ידיו מפסיקות לנוע.
"הקיפודים," אמר יוני לבסוף.
רותם המשיך להביט ביוני עוד רגע אחד ארוך, ואז סבב חזרה, מושך בכתפיו וממלמל: "איזה שטויות."
"רוצה להתערב?"
"אני לא מתערב איתך יותר," אמר רותם, מסיע את המקל בין כפות רגליו בחזל.
"כי אתה יודע שאני צודק," קבע יוני.
"כי אין לי יותר גולות," אמר רותם.